

dersklasse gevoelen. Dat alles maakt het de moeite waard deze film te gaan zien. Maakt het de moeite waard deze film, die tot je spreekt van het begin tot het einde, op je te laten inwerken.

En toch..... ze voldoet niet aan de eisen, die wij als bewuste klassenstrijders aan de film stellen. Dit te verwachten zou ook naïf zijn.

Deze maatschappij is een klassemaatschappij en kan daarom geen andere kunst naar voren brengen, dan de kunst van de heersende klasse. Want hoe ontroerend deze film ook is, hoezeer ze ons de grauweheid van het arbeidersbestaan laat zien, in wezen is ze negatief. Indien ze positief zou zijn, zou ze moeten aantonen, dat deze ellende, deze grauweheid gevolg is van het kapitalistisch systeem en dat verandering zich slechts kan voltrekken door het vernietigen er van en het vestigen van een andere orde.

Dan zouden al die bladen ook niet zwijmelen over de pracht van zulk een film, doch integendeel komen met hun wijze lessen over soberheid en hard werken.

Daarom, deze film is het zien waard. Maar bekijk ze door de ogen van de bewuste klassenstrijder en niet door de huichelachtige bril van de dagbladpers.

o-o-o-o-o-o

Men verzoekt ons plaatsing van het volgende:

Een specialistisch discussieblad: "Socialistische Stemmen".

Door socialisten van verschillende schakeringen werd reeds lang de behoefte gevoeld aan onderlinge discussie, welke een noodzakelijke bijdrage kan leveren tot een beter begrip van elkaars opvattingen en een verdieping van het inzicht. Teneinde een bindmiddel en een stimulans voor deze discussie te scheppen, hebben zij besloten met ingang van September een maandelijks verschijnend orgaan uit te geven, "Socialistische Stemmen".

In dit blad kan ieder vrijuit zijn mening zeggen over de vraagstukken welke met het socialisme en de strijd van de arbeidersklasse in verband staan. In het bijzonder wil het blad een mogelijkheid bieden aan de kleinere "linkse" groeperingen en aan van elke politieke organisatie losstaande personen om hun denkbeelden in ruimere kring te verspreiden.

Vraagt proefnummers aan! Zendt ons proefadressen!

Overweegt de mogelijkheid van het oprichten van discussiegroepen in breder verband. Alle correspondentie aan:

F. Kool, Rijsburgerweg 50 te Leiden.

Wij gaan gaarne tot plaatsing van dit stukje over. Een blad als wordt beoogd zou ongetwijfeld in een behoefte voorzien, al zal men er aan moeten wennen, wat trouwens ook blijkt uit het eerste nummer, dat rijp en groen door elkaar loopt. Maar dat is nu eenmaal in discussies en vooral in een tijd van verwarring, onvermijdelijk. Maar, het is een zij het een gewaagde poging, die steun verdient.

o-o-o-o-o-o-o-o

Wij weten dus als arbeiders precies waar we aan toe zijn. De aanval op ons bestaan wordt van alle zijden ingezet.

Wat doen wij??

Nog heerst er in de arbeidersgelederen grote verdeeldheid en verwarring

VERBROKEN BOEIEN ?

De Rondetafel-conferentie is dan geëindigd. De resultaten zullen worden voorgelegd ter ratificatie (goedkeuring) aan de wetgevende organen van Nederland

Proletariërs aller landen, Verenigt U!

REDACTEUR
R. Hulsman

ADMINISTRATIE:
Uitg. "DE VLAM"

Adres: Red. & Adm. Postbus 7046 Amsterdam Zuid 2. Postgiro t.n.v. "De Vlam" 168797.

19 Nov. 1949.

12 ct.
Verschijnt 1 X per 14 dagen

9e Jrg.No.37.

DE MODERNE PIGGELMEE !

Vroeger was er eens een arme weduwe die met koffie en thee aan de deuren liep te venten. Ik weet niet of ze er niet genoeg mee verdiende maar in elk geval ging ze de verkoop stimuleren door de afnemers, die een bepaald aantal pakjes koffie en thee hadden gekocht een aardig boekje cadeau te geven. Dat aardig boekje begon als volgt:

"Er leefde eens, in een landje aan de zee,
"Een heel klein dwergje, dat heette Piggelmee."

Ik weet niet of er een woordje verkeerd gezegd is, maar iets dergelijks was het wel. En de weduwe, die nu geen arme weduwe meer is, was zo verstandig geweest van het boekje een opvoedende taak te laten uitgaan.

Piggelmee woonde namelijk in een keulse pot. Op zekere dag ving hij een vis. Toevallig was het een toversvis, die z'n vrijheid kocht door Piggelmee te beloven, dat elke wens die hij zou uiten vervuld zou worden.

Och, laat ik de lezers het verdere verhaal besparen. Wellicht weten ze allemaal hoe Piggelmee, door zijn wensen verlost uit de keulse pot, door de begeerigheid van z'n vrouw eindelijk toch weer in de keulse pot terecht kwam. De wijze les van dat boekje (nu opnieuw uitgegeven door de weduwe) is dus, dat arme mensen tevreden moeten zijn met wat ze hebben en niet meer moeten verlangen.

Denk nu niet, dat er alleen vroeger maar Piggelmee's bestonden. Vooral deze tijd kent zeer vele Piggelmee's. De tijd van de keulse pot is echter voorbij. De moderne Piggelmee's wonen nu in houten en stenen krotten, waarbij de keulse pot nog een rijkdom was. Er zijn nu tienduizenden die de weelde van een eigen woning niet eens kennen. Hoevelen zijn er niet die aangewezen zijn op de ellende van inwoning. En evenveel zijn er die zich zelfs dat nog moeten ontzeggen en jaar in, jaar uit wachten op de tijd dat er ook voor hen weer een woning zal zijn. Alleen in de stad Amsterdam wonen 60.000 gezinnen samen. Hoeveel het aantal bedraagt dat helemaal geen woning heeft weet ik niet, maar wel weet ik dat van officiële zijde is bekend gemaakt, dat het komende jaar het woningtekort nog zal toenemen. Dit, ondanks dat men er toe overgegaan is om van arbeiderswoningen ook de zolders voor bewoning geschikt te maken.

dersklasse gevoelen. Dat alles maakt het de moeite waard deze film te gaan zien. Maakt het de moeite waard deze film, die tot je spreekt van het begin tot het einde, op je te laten inwerken.

En toch..... ze voldoet niet aan de eisen, die wij als bewuste klassen-... stellen. Dit te verwachten zou ook naïf zijn.

Natuurlijk, alleen bij arbeiderswoningen. Gevallen waar zo iets ook gedaan is in de betere buurten, zijn ons niet bekend. Wel weten we nog ergere staaltjes. In Den Haag, waar 17 mensen woonden in een huis dat toebehoort aan een kerk, liet men het dak boven het hoofd van de bewoners wegbreken, omdat ze het huis niet op bevel van de kerkelijke instanties wilden verlaten. De kerk had het huis nodig om er een consistorie-kamer of iets dergelijks van te maken en daarom werden de bewoners, waaronder babies, ten behoeve van het Huis des Heren, blootgesteld aan regen en wind met de winter in het vooruitzicht. Hoe het geval zich verder heeft ontwikkeld weet ik niet, maar dat het zover kon komen is kenmerkend voor de klassenmaatschappij, waar alle lasten worden afgewenteld op de schouders van de arbeidersklasse.

En laat ons niet geloven dat het woningtekort binnen enkele jaren opgeheven of verminderd zal zijn. We weten immers allemaal hoe ons dagelijks voorgehouden wordt, dat we meer moeten produceren en minder moeten consumeren. Met andere woorden, het levenspeil van de arbeidersklasse MOET omlaag. En al wilden de Nederlandse machthebbers dit geleidelijk doorvoeren, Amerika besloot dat het in eens moest geschieden en daarom dus devaluatie. De gevolgen hiervan ondervinden de arbeiders reeds dagelijks. De prijzen van verschillende levensmiddelen, dus de dagelijkse levensbehoeften, vliegen ons sprongen de hoogte in om van de prijzen van textiel en dergelijke nog maar niet te spreken. Om zich te kunnen handhaven, zal het kapitalisme het levenspeil van de arbeidersklasse steeds verder omlaag moeten drukken. De tijd van sociale verbeteringen binnen het raam van het kapitalisme is voorgoed voorbij. Niet alleen wij, maar ook de "socialistische partijen", die zich volkomen dienstbaar hebben gemaakt aan de heersende machten, beseffen dit. Was het niet Voskuil, de man van het socialistisch commentaar, die enige tijd geleden voor de radio verklaarde, dat de tijd van strijd voor sociale verbeteringen voorbij was en dat er nu gevochten moest worden om dat wat we reeds hadden gewonnen te behouden? Zijn partijgenoot Vorrink, de voorzitter van de P.v.d.A. verklaarde enige weken terug echter reeds dat de Partij van de Arbeid volkomen bereid was om terwille van de bewapening er aan mede te werken, het levenspeil van de arbeiders omlaag te drukken. En het was ook de P.v.d.A. die bij de laatste raadsverkiezingen in Amsterdam de leuze voerde: "Stemt op hen die de krotten opruimen in Amsterdam." De mensenpakhuizen in de Jordaan en op de eilanden hebben ze waar wijselijk verzwegen.

Waar alles er op ingesteld is, en waar vakbeweging en z.g. socialistische partijen hun medewerking verlenen, om de armoede en de ellende van de arbeiders te vergroten, daar is het ondenkbaar dat er gestreefd zal worden naar opheffing van het woningtekort. Want ook het bouwen van arbeiderswoningen is een sociale verbetering voor de arbeiders. En alles wat daarop lijkt is taboe.

Is er voor de moderne Piggelmee's dan geen andere keuze dan in hun krotten te blijven en deze steeds maar te delen met anderen en wachten op betere tijden, die niet zullen komen? Natuurlijk, indien ze niet langer luisteren naar de misleidende toverformules van partijleiders. Wanneer ze gaan beseffen, dat het kapitalisme geen uitkomst kan bieden en dat geen enkele partij of organisatie in staat zal zijn hen op te heffen uit hun ellende. Dat slechte eigen strijd voor de vernietiging van het kapitalisme en de opbouw van een gemeenschap van vrije en gelijke werkers, een einde kan maken aan hun ellende. Een andere keus is er niet !!!

DE VRIJHEID WORDT NIET GEGEVEN MAAR GENOMEN !

VERBROKEN BOEIEN ?

De Rondetafel-conferentie is dan geëindigd. De resultaten zullen worden voorgelegd ter ratificatie (goedkeuring) aan de wetgevende organen van Nederland en de instemming moeten verkrijgen van de Tweede en Eerste Kamer en in Indonesië zal dit moeten geschieden door de daar fungerende wetgevende vergaderingen. Dit laatste klinkt vaag, maar dat ligt niet aan ons. Allereerst is het niet zo erg duidelijk, welke wetgevende organen nu precies in de verwarde voor-periode zijn ontstaan. Maar daarbij komt, dat de R.T.C. (rondetafelconferentie) niet een bijeenkomst was van Nederlandse regeringsvertegenwoordigers enerzijds en Indonesische vertegenwoordigers anderzijds. Hoezeer het de Nederlandse lezers ook zo lijkt, en hoezeer ook in feite de vertegenwoordigers van de Republiek Djokja en die van de z.g. deelstaten, welke laatsten handelden namens de B.F.O. (d.w.z. Bijeenkomst Federaal Overleg van die deelstaten), veelal eensgezind optraden, toch zal voor de ratificatie van de besluiten van de R.T.C. zich deze gespletenheid duidelijk openbaren. Waarmede wij dus nog eens willen aangeven, dat de conferentie er een was van drie partijen: Nederland, de Republiek en de B.F.O., terwijl dan deze B.F.O. bestaat uit verschillende deelstaten.

Het is bekend, dat de Nederlandse regeringsvertegenwoordigers in Indonesië, en vooral Dr van Mook, in de nu voorbijge periode na 1945, al het mogelijke hebben gedaan, de republikeinse invloed te breken, door het bevorderen van de oprichting van een groot aantal deelstaten, wier bestuurders in een min of meer afhankelijke positie van Nederland zouden blijven. Ondanks dat, ondanks ook de twee z.g. politieke acties tegen de Republiek, die duidelijk de draagster was van de Merdeka-gedachte (vrijheidsgedachte), is deze poging van de Nederlandse bewindvoerders, om door verdeeldheid te zaaien in de nationale beweging, deze onmachtig te maken, mislukt. Ja, het eigenaardige geval heeft zich zelfs voorgedaan, dat het enige punt, dat openlijk bleek niet te kunnen worden opgelost (n.l. de kwestie van de staatkundige macht over Nieuw-Guinea, de vraag of dat weinig bewoonde en achterlijke, maar rijk aan grondstoffen zijnde, gebied, tot het staatkundig vrije Indonesië of tot Nederland zou behoren) een geschil bleek te zijn voornamelijk tussen de B.F.O. en Nederland. Zo wreekte zich de verdeeldheidszaaijerij aan de Nederlandse machthebbers zelf.

En nog op een andere wijze wreekte zich de conservatief-koloniale aard van de Nederlandse bezittende klasse aan deze zelf. Zonder daarop nu verder diepgaand in te gaan, mogen wij wel vaststellen, dat de nu, vooral onder internationale druk tot stand gekomen overeenkomsten, een veel verder gaande scheiding tot stand brengen tussen Nederland en zijn vroeger koloniaal bezit, dan destijds op de Hoge Veluwe en later te Lingadjatti werd bepaald. Maar tegen het toen bepaalde werd een zodanige campagne in Nederland opgezet men denke aan het z.g. (door het Nederlandse parlement) "aangeklede" Lingadjatti, dat zij niet meer gehandhaafd konden blijven. Het was oud minister-president Schermerhorn, degene die de regeling van de Hoge Veluwe met de Republiek trof, die daarop dezer dagen in een redevoering de aandacht vestigde. Wij kunnen in dit verband niet nalaten er op te wijzen dat Schermerhorn daarmede weinig politiek psychologisch inzicht ten toon spreidde. Want wie even doorredeneert vraagt zich al gauw af, of het "progressieve" van Schermerhorn dus daarin moet worden gezien, dat hij door het doen van een voor de Indonesiërs destijds enigszins aanlokkelijk bod, toch nog zoveel

Strekte het verval van Imperiums zich vroeger over eeuwen uit, nu liggen grote rijken, die voor enkele tientallen jaren nog op het toppunt van hun macht stonden, te zieletoegen of zijn versplinterd; andere half barbaarse

mogelijk heeft trachten te behouden van de Nederlandse macht in Indonesië. De grote pers heeft dan ook, voor zover ons bekend is, deze laatste redevoering van Schermerhorn maar verzwegen of zeer verkort gepubliceerd. In ieder geval is dus nu het resultaat, dat de banden tussen Nederland en Indonesië nog veel lossier zijn geworden.

Wordt de nieuwe regeling aanvaard?

Hoewel wij van mening zijn, dat daarop wel grote kans bestaat, gelet op de internationale druk, die zowel op Nederland als op Indonesië zal worden uitgeoefend, staat dit toch nog niet volkomen vast. De overeenkomst zal in Nederland in verband met de grondwettelijke bepalingen met een meerderheid van tweederde door de parlementen moeten worden aangenomen. Vrijwel zeker is dat de Anti-revolutionairen zullen tegenstemmen en de kans is zeker niet klein dat dat ook zal gebeuren door de vertegenwoordigers van de C.P.N. Maar wie kennis genomen heeft van de onlangs gehouden congressen van de "Volks-partij voor Vrijheid en Democratie" (de liberale V.V.D.) en de "Christelijk Historische Unie" (C.D.U.), die weet, dat in die kringen ook grote tegenzin bestaat, al houden besturen en fracties meer dan dubbele slagen om de arm. De numerieke samenstelling van de fracties en de vraag, hoe eventueel verder zou moeten worden geregeerd, hoe men toch eens een tweederde meerderheid moet verkrijgen, kan voor twijfelaars het argument zijn, om dan in Godsnaam maar vóór te stemmen. Bovendien is daar de internationale druk, waarvan zeker de V.V.D.-minister van Buitenlandse zaken in de V.V.D.-fractie zal getuigen. Hoe groot die druk is, kan daaruit worden afgeleid, dat direct na het einde van de R.T.C. berichten in de pers verschenen, dat OOK op Frankrijk t.a.v. zijn koloniale gebieden in het Verre Oosten (Indo-China enz.) druk wordt uitgeoefend om tot een soort gelijke regeling te komen.

De aanvaarding van de regeling in Indonesië is sterk afhankelijk van de zwijgende deelnemer aan de R.T.C.

De zwijgende deelnemers aan de R.T.C.

De ondergang van het bewind van de Kwo Min Tang van Tsjiang Kai Tsjek in China oefent een grote invloed uit op de politieke houding van het internationale kapitaal onder leiding van de V.S. van Amerika. Wat in China plaats vond en vindt, de sociale beweging der honderden miljoenen verworpenen der aarde, is in wezen het conflict in alle landen van het Verre Oosten, w.o. Indonesië en Indo-China. De angst leeft bij de heren, dat deze massa's een zodanige macht zullen gaan ontplooiën, dat bij een zeer halsstarrige houding van het Westerse kapitalisme, deze landen zich geheel en al zullen losscheuren uit de sfeer der westerse kapitaalsmachten. Het is natuurlijk, dat Rusland dit zal bevorderen en daaruit vloeit dan de redenering voort, dat deze sociale bewegingen Russisch maakwerk zijn. Trouwens, afgezien daarvan, blijft het voor de Westerse machten vrijwel eender, of het de Russische invloed is, of dat een zelfstandig losscheuren van die gebieden uit het westerse economische leven dreigt.

De door de Westerse imperialisten voorgestane nationale bevrijding beoogt een nieuwe heersende klasse (nieuwe Tsjang Kai Tsjek's) in Indonesië en Indo China aan de grote massa op te dringen, en dient dus mede om de losscheuring uit de Westerse economische sfeer te voorkomen.

De inheemse heersende klassen zullen de uitbuiting van de grote massa onder het mom van de "vrijheid" zelf moeten uitoefenen.

Maar de massa's zijn in beweging; in China, in Indo-China, maar ook in Indonesië. En al behoren zij veelal niet tot het moderne proletariaat, zij strijden tegen uitgebuut worden. Vaag of minder vaag, leven in die massa's

de. Een andere keus is er niet !!!

DE VRIJHEID WORDT NIET GEGEVEN MAAR GENOMEN !

wij niet en in andere landen zijn de militaire uitgaven hoger dan ooit.

DE RUSSISCHE EN MARSHALL-MASSAAS

worden tegen elkaar opgezet en aangehitst en de militaire discipline, gericht op het vernietigen van eigen oordeel en eigen besluit, ten top gevoerd. Indien de mensheid dit alles niet kan tegen gaan, kan zij ook...

idealen over een andere orde. Voor zover het hier boerenmassa's betreft, zullen wij ons met deze problemen zeer zeker moeten bezighouden. Wij zullen moeten gaan beseffen, dat het hier geen boeren betreft als b.v. destijds in de Franse revolutie, of als nu in West-Europa. Zij komen bovendien in sociale beroering in een geheel andere atmosfeer als "onze" boeren leven. Maar daarover een andere keer.

Deze massa's waren de zwijgende, maar invloed bezittende, deelnemers aan de Haagse R.T.C.

WIE HIEROVER ZIJN SCHOULDERS OPHAALT, die wijzen wij eerstens op de internationale druk, die toch zeker ten dele zijn oorzaak vindt in deze omstandigheid. Maar ook de overeenkomsten op de R.T.C. zelf geven daar duidelijk blijk van. In het bijzonder denken wij daarbij aan het onderdeel dat de Financiële-economische accoorden inhoudt. Wij wijzen er in dit verband op, dat overeengekomen is, dat "rekening moet worden gehouden met de omstandigheid dat teruggaaf van bepaalde gronden aan ondernemingen bij de betrokken bevolking te grote onrust zou wekken en dat zulk een teruggaaf veelal onmogelijk is".

Wie dit in aanmerking neemt, zal begrijpen dat de aanvaarding van de accoorden, ook voor een groot deel afhangt van de vraag hoe de Indonesische massa's deze beoordelen en welke macht zij hebben.

Zij zijn dus de zwijgende, maar niettemin invloedrijke deelnemers aan de R.T.C. geweest. En wanneer wij dan zien, hoe ook de Nederlandse koloniale drijvers hun invloed hebben aangewend, dan wordt het ons duidelijk hoe schandelijk passief onze eigen Nederlandse arbeidersklasse is. Allereerst de in sociaal-democratisch kielzog varenden. Van de leiding gevende figuren in die kringen is natuurlijk niets goeds te verwachten. Hun progressiviteit gaat zeker niet verder, dan die van Schermerhorn c.s. Maar, de massa's, die deze bewegingen volgen, zullen uit die ban bevrijd moeten worden.

WIE ZULLEN DAT DOEN? Zeker niet de politici van "De Vlam", welk weekblad in zijn beschouwing van de resultaten van de R.T.C., geen goed woord over heeft gehad voor de "onverzoenlijken". De onverzoenlijken, wier zijde Sneevliet destijds zo positief koos en aan wier kant wij ook heden staan. Daarentegen spreekt "De Vlam" in zijn verlangen naar het accoord, over "de niet-denkbare gevaren van het "communisme" in Indonesië".

Wij echter, die weten, dat de sociale strijd voortgaat, dat dus de klassenstrijd voortgaat, staan onder alle omstandigheden achter deze strijders. En wij betreuren het alleen, dat de Nederlandse arbeidersklasse in dit opzicht en ten opzichte ook van eigen strijd, nog zo weinig blijk geeft van een wordend inzicht. Maar dat mag alleen aanleiding zijn, om steviger dan ooit de internationale klassenstrijd te propageren. Opdat eens de boeien inderdaad worden verbroken.!!!

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

AMERIKAANSE IMPORT. 1914 luidde het tijdperk in van Wereldoorlogen, crises, en revoluties. Zij, die de tijd van vóór 1914 hebben meegemaakt en zich herinneren, weten welke grote veranderingen zich hebben voltrokken in deze korte periode 1914-1949, in 35 jaar.

Strekte het verval van Imperiums zich vroeger over eeuwen uit, nu liggen grote rijken, die voor enkele tientallen jaren nog op het toppunt van hun macht stonden, te zietogen of zijn versplinterd; andere half barbaarse

mogelijk heeft trachten te behouden van de Nederlandse macht in Indonesië. De grote pers heeft dan ook, voor zover ons bekend is, deze laatste redevoering van Schermerhorn maar verzwegen of zeer verkort gepubliceerd. In ieder geval is dus nu het resultaat, dat de banden tussen Nederland en Indonesië nog veel losser zijn geworden.

rijken zijn plotseling tot geweldige machten geworden en verheffen zich dreigend. Op het gebied van de techniek zijn in deze 35 jaren vorderingen gemaakt, waarbij alle vooruitgang, sedert het ontstaan van mensen op deze aarde, in het niet zinkt. En nog steeds zet de beweging zich voort, sneller, steeds sneller.

Herinneren, terugroepen in de geest, is een bij uitstek menselijke eigenschap. Naar het schijnt lijdt dit vermogen onder het tempo, waarin zich alles beweegt. De mens leeft, meer dan ooit, bij de dag.

En toch is het nodig, dat wij ons herinneren om te vergelijken het verleden met het heden, het begin en het NU van deze razende stroom, want veel verandert, maar in deze verandering herhaalt zich voortdurend dat ene: het noodlot der massa's, die in de onvermijdelijke conflicten en botsingen de prijs van de vaart met hun ellende en hun leven betalen.

Hoe snel de rampen elkaar ook opvolgen, aan de vooravond van elke nieuwe uitbarsting is de vorige weer vergeten en kunnen dezelfde leuzen en tactiek, dezelfde geruststellingen, maar ook dezelfde voorbereidingen weer plaats vinden. Dezelfde leiders, die ons eerst hebben gerustgesteld met "er komt geen oorlog" en "wij zullen hem verhinderen", maar bij het uitbreken ervan de massa's in het vuur hebben gestuurd, om te sterven voor cultuur, of democratie of vrijheid, staan alweer gereed met opgepoetste oude leuzen om ons over te halen partij te kiezen in het derde conflict.

Dit derde conflict zal niet veel meer gemeen hebben met wat men een oorlog pleegt te noemen. Het bepaalt zich steeds minder tot de wapenen der effectief strijdenden en treft de buitenstaanders en hun middelen om te leven en te werken, of zoals een militarist het onlangs uitdrukte: in de moderne oorlog is men in het leger het veiligst.

Wie bedenkt, dat de eerste atoombom op Hiroshima, zoals thans bekend is geworden, 150.000 slachtoffers maakte, en dus feitelijk gepaard ging met de vernietiging der stad, met een nasleep van ellende, waaraan wij onze pe niet zullen wagen, zal begrijpen, dat de ramp, die wij tegemoet gaan en nog oorlog noemen, de vernietiging van alles zal betekenen. Hoe langer hij uitblijft, hoe grondiger alles zal geslecht worden. Met vliegmachines en kanonnen KAN men kerken en museums en andere cultuur-monumenten sparen. Met atoombommen gaat dat niet meer. Zij zullen van verre worden afgezonden op een land of landstreek, om het leven maar vooral de middelen tot leven te vernietigen. En wie denkt, of, wie de goe-gemeente weer als vroeger doet geloven, dat het niet lang zal duren, vergist zich. Alles zal tot het einde toe opgeofferd worden, om de vernietigings-industriën in stand te houden en alles zal op vernietiging zijn ingesteld.

De cultuur van deze ijzeren eeuw is de industrie en deze zal onherstelbaar verwoest worden. Wat nog overblijft is moeilijk te zeggen.

Men heeft gezien, dat ondanks de verliezen aan mensenlevens in deze oorlog, de bevolking niet achteruit ging, of zich weer snel herstelde. Dat zal in de komende "oorlog" anders zijn. Waar atoombommen zijn gevallen, kunnen lange tijd geen mensen wonen en geen oogsten groeien. Het eerste experiment kostte 150.000 slachtoffers. Hoe groot is nu de vernietigingskracht na 4 jaar? Men zegt honderd-voudig. Hoe groot zal die zijn na nog eens 4 jaar? En welke andere middelen zullen er zijn om leven en have weg te vagen? Zal er nog sprake kunnen zijn van het herstel van het productie-apparaat? Maar dat is overdreven, zo krankzinnig, zal de mensheid..... De mensheid is reeds zo krankzinnig.

Drie vierden van de begroting van de U.S.A. zijnde 30 milliard dollar, wordt voor oorlogs-doeleinden uitgegeven. Hoeveel het in Rusland is, weten

wij niet en in andere landen zijn de militaire uitgaven hoger dan ooit.

DE RUSSISCHE EN MARSHALL-MASSA'S

worden tegen elkaar opgezet en aangehitst en de militaire discipline, gericht op het vernietigen van eigen oordeel en eigen besluit, ten top gevoerd. Indien de mensheid dit alles niet kan tegen gaan, kan zij ook aan een oorlog niet ontkomen. In deze komende strijd kan geen overwinnaar meer zijn. In de laatste oorlog bleef het productie-apparaat der U.S.A. ongeschonden. Het was dit apparaat, dat het herstel in de wereld moest bewerkstelligen. Hoe, als ook dit zo geleden had als het Europese; of tezamen daarmee zo goed als vernietigd was geworden? In de komende vernieling zal ook dit productie-apparaat niet gespaard blijven. Niets is meer onkwetsbaar. Hoe onzinnig is het om nog van overwinning te spreken. Toch staat daar iemand op een podium te spreken: "en als Amerika een atoombom laat vallen, dan zullen wij antwoorden met honderd", en schrijft een ander, "dat het een lust is om te leven, want dat het Socialisme groeiende is". Het groeit in Amerika zegt hij. Een nieuw socialisme, niet gelijk het Duitse van weleer, dat door gemis aan élan, roemloos onderging, en ondanks Marx en Rosa Luxemburg (maar niet ondanks de Heer Sam de Wolf, de schrijver) elke revolutionaire kern miste, maar een Westers socialisme, uit het H A R T der W E R E L D. De theorie? "De Verenigde Staten hebben een burgerlijke revolutie doorgemaakt. Duitsland niet." Leve Amerika! had er op moeten volgen.

Dezelfde, die nu op het Duitse Socialisme smalen, (en met dat Duitse Socialisme bedoelt Sam de Wolf het Socialisme in Europa, van Duitsland uit geleid) hebben nooit anders gedaan dan het de hand boven het hoofd houden. Telaar komen ze tot de ontdekking, dat daar geen burgerlijke revolutie is geweest en daarom dit socialisme smadelijk onder moest gaan. De rol, die hun mislukte politieke levens daarin gespeeld hebben, moet verzwegen worden. Maar, wat vooral verzwegen moet worden, zijn de gedragingen der Duitse massa's zelf (1918-1919) want dan komt de rol van dat Duitse socialisme, waartoe zij behoorden, pas goed uit. Dan blijkt pas volkomen duidelijk wie het zijn, die ons thans warm willen maken voor een Amerikaanse Internationale. Slechts in één West-Europees land maakten de arbeiders massa's in 1918 een voortzetting van de oorlog onmogelijk, slechts in een land versloegen zij (Maart 1919) het militarisme, dat door het Duitse socialisme van de Heer Sam de Wolf weer in het zadel werd gezet.

Maar de herinnering daaraan is pijnlijk en wij zullen er niet lang bij stil staan. Maar nog pijnlijker is het, dat deze zelfde lieden de moed hebben om voor het voetlicht te verschijnen en met dezelfde zelfverzekerde arrogantie, waarmee zij vroeger een Duits Socialisme aanprezen, ons nu een Amerikaans socialisme uit het hart der wereld aan theoretiseren. Konden de mensen toch maar beter herinneren!

De R.C.P. en INDONESIË

De "Voorpost", Marxistisch orgaan, bericht, dat deze groep zich opgelost heeft in de R.C.P. Waarom dit NU gebeurd is en niet veel eerder, is ons niet recht duidelijk; we hebben n.l. nooit enig verschil praktisch of theoretisch tussen deze twee groepen kunnen ontdekken en de "Voorpost" geeft hieromtrent geen verklaring.

Wat ze echter wel doet is kort en onomwonden, zoals dat in een simpel bericht past, het standpunt van de R.C.P. omtrent Indonesië weergeven. Wij hebben het inderdaad nog nooit zo duidelijk aangetroffen in geschriften van die richting. Dit is dan misschien ook wel het voordeel van een eenvoudig bericht, boven omvangrijke programs of redevoeringen, dat het de dingen een-

en die willen we de lezers niet onthouden. Zo lazen we in het "Handelsblad" van 5 Oct. j.l. dat de groothandelprijzen ten opzichte van de prijzen van 1939 met 195% gestegen zijn. De afgewerkte producten, zoals wij ze in de winkel kopen, met 198%. In het "Handelsblad" van 2 Oct. stond dat in verband met de devaluatie de prijzen van katoenen manufacturen met 12 tot 18% verhoogd mogen worden. D.w.z. dat het eenvoudigste product, waarvan de ar-

voudig, en daarom begrijpelijker stelt. Zo staat het er:

"Het zo actuele vraagstuk "Indonesië" werd door de R.C.P. juist zo behandeld, als nodig is om de Indonesische Republiek steun te verlenen, zolang de revolutionaire krachten in Indonesië ontbreken, om een arbeidersstaat te grondvesten."

Wat onder een "arbeidersstaat" verstaan moet worden, laten we even terzijde. Het is ons niet te doen, daarover nu een polemiëk te openen, hoewel we wel vast willen mededelen, dat het woord "arbeidersstaat" in onze revolutionaire terminologie niet past. Doch als de R.C.P. eens begon de laatste woorden van bovenstaande verklaring als volgt te wijzigen:

"om voor een arbeidersstaat te strijden,"

Dit zou allicht nog andere veranderingen in de formulering met zich meebrengen. Maar wij willen ons op dit moment bij deze woorden bepalen, en vragen, wat daarop tegen zou zijn.

o-o-o-o-o-o

KORTE GESPREKKEN VAN VROUW TOT VROUW. Goeden avond, Huisvrouwen. Mag ik een ogenblikje Uw huiskamer binnentreden? En heel even met U praten, al komt dan mijn stem niet door de luidspreker?

Het lekkerste ontbijt, dat ik m'n jongste zoon geven kan, is een boterham met kaas. En de Zondagochtend tractatie is een beschuit met dezelfde belegging. Zolang dan ook de kaas gerantsoeneerd was, spaarde ik die voor 's morgens en nadat het rantsoen 200 gram was geworden, smulde hij iedere morgen van z'n boterham. Wel was het vaak maar een heel dun plakje, dat ik erop kon doen, maar des te meer genoot hij van m'n belofte: "Wacht maar, als de kaas van de bon is, snijd ik ze wel dikker."

En daar is dan de kaas vrij. En dat niet alleen, ook de textiel is bonaf. De winkels liggen vol met mooie stoffen, er zijn weer allerlei huishouddoeken te krijgen, materiaal voor lakens en slopen, flanel voor pyama's men ziet ze te kust en te keur. En dan niet te vergeten, ondergoed voor groot en klein, in diverse kwaliteiten en prijzen.

Maar ja, die prijzen, die gaan met sprongen omhoog !!! De weeklonen, kort na de oorlog hier en daar hoger dan wettelijk was toegestaan, zijn omhoog gedrukt en over de hele linie in de ijzeren greep van de loonstop. Daar, waar de huisvrouw, door zich in loondienst te begeven, in staat is geweest met grote moeite het tekort in de linnenkast en aan kleding weer wat aan te vullen, ondervindt het gezin de funeste gevolgen van haar afwezigheid.

Textiel vrij! Kaas in overvloed voorhanden! Maar onze "leiders" prediken versobering en spaarzaamheid. Door middel van de Radio geven "dames" wijze lessen, hoe de arbeidersvrouw op de zuinigste manier huis kan houden. Zo was het voor, gedurende en na de eerste Wereldoorlog. Zo was het, in dezelfde volgorde, met betrekking tot de tweede oorlog. Werken en armoelijden. Werkloosheid en nog greuwere armoede. Nog harder werken en toch hongerlijden! Zo klinkt het eeuwigdurende lied van hen, die onze "leiders" zijn.

Totdat wij arbeiders en arbeidersvrouwen onszelf een heel ander lied leren zingen, een lied, waaruit onze wil spreekt, zelf ons lot in handen te nemen. Vrouwen, Moeders, denk erover na, nu je in je huiskamer zit te verstellen of te breien. Kijk naar je kinderen. Bedenk, wat jezelf altijd heb moeten ontberen en hoeveel zij nu weer tekort komen. Strijd mee voor een andere samenleving, waar kaas en kleren zullen zijn voor iedereen, ook voor de kinderen der arbeidersklasse!

Goeden avond, huisvrouwen!

... en welke andere middelen zullen er zijn om leven en have weg te vagen? Zal er nog sprake kunnen zijn van het herstel van het productie-apparaat? Maar dat is overdreven, zo krankzinnig, zal de mensheid..... De mensheid I.S. reeds zo krankzinnig.

Drie vierden van de begroting van de U.S.A. zijnde 30 milliard dollar, wordt voor oorlogs-doeleinden uitgegeven. Hoeveel het in Rusland is, weten

van dit meisje om, door het enige kleine raampje van die zolder haar bloem te laten koesteren door de zon.

Wie aan de weg timmert, moet allemans gezeg ondergaan. En ik neem dus de vrijheid te verklaren, dat dergelijke betogen en verhaaltjes bij mij en tienduizenden anderen, om de berusting-prediking en om het feit uit welke

REDACTEUR
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, Verenigt U!

ADMINISTRATIE:
Uitg. "DE VLAM"

Adres: Red. & Adm. Postbus 7046 Amsterdam Zuid 2 - Postgiro t.n.v. "De Vlam", 168797

verschijnt 1 X per 14 dagen

3 December 1949.

12 cent.

2e Jrg. No. 38.

SPROOKJES HELPEN NIET !!!

Mijn zoontje zeurde me de laatste dagen m'n kop gek over Sinterklaas. Een echte fiets moest hij van Sinterklaas hebben, of een auto, waar hij in zitten kon en zelf trappen, en ga maar door. Zelf heb ik hem nooit van een dergelijk vrijgevig wezen verteld, maar al dat moois hoort hij natuurlijk van Jan en alleman. Ondertussen zit ik met de onoplosbare problemen van fietsen, auto's en dergelijke. Ten einde raad heb ik hem maar eens heel duidelijk uitgelegd, dat er helemaal geen Sinterklaas bestaat. Dat, als hij op 5 December iets krijgt, zijn vader en moeder de gewers zijn van dat moois (of minder moois), omdat ze niet graag willen, dat ieder kind wat heeft gekregen en hij niet.

Nee lezers, het is niet mijn bedoeling om hier een verhandeling te gaan schrijven over het verderfelijke van dergelijke sprookjes. Ik weet niet eens of het wel verderfelijk is en misschien zouden jullie mijn hele betoog aan stukken redeneren met bekende uitspraken van Freud, Montessori of Frobel, van wiens geniale ideeën ik geen jota afweet. Ik weet alleen dat de laatste iemand was die de kinderen matjes leerde vlechten. Vergeef het me dus, indien ik een grote opvoedkundige fout heb gemaakt door het kindergeloof aan een heilige, die, zonder te letten op rang of stand, overal maar cadeautjes rondbragt, wreed te verstoren. Ik heb niet de pretentie een pädagoog te willen zijn. Ik ben maar een doodgewone arbeider, die geen kans ziet om zijn kinderen dat te geven wat ze graag willen hebben. Die net als alle arbeiders ze niet eens kan geven, wat ze nodig hebben. Onze meningen over het al of niet verderfelijk zijn van het Sinterklaassprookje kunnen verschillen, doch onze manier van armoe lijden is gelijk. Allemaal ondergaan we de zegeningen van het kapitalistisch systeem. Allemaal zien we onze armoede met de dag toenemen. Onze lonen worden beheerst doch de prijzen vliegen met sprongen omhoog. Interessant zijn de statistische gegevens, die hierover bekend zijn en die willen we de lezers niet onthouden. Zo lazen we in het "Handelsblad" van 5 Oct. j.l. dat de groothandelprijzen ten opzichte van de prijzen van 1939 met 195% gestegen zijn. De afgewerkte producten, zoals wij ze in de winkel kopen, met 198%. In het "Handelsblad" van 2 Oct. stond dat in verband met de devaluatie de prijzen van katoenen manufacturen met 12 tot 18% verhoogd mogen worden. D.w.z. dat het eenvoudigste product, waarvan de ar-